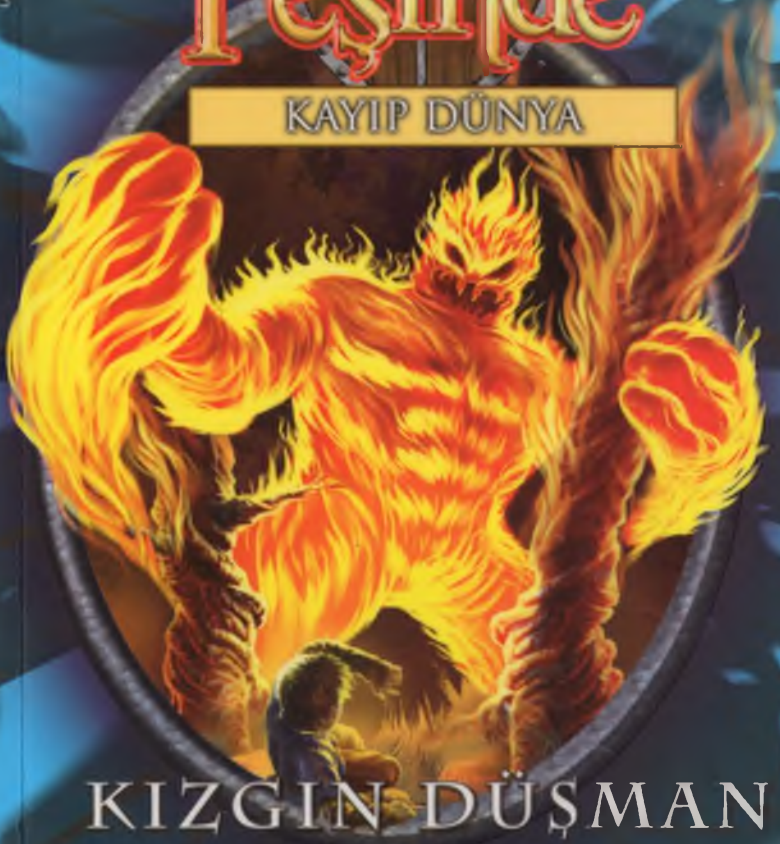

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!!

Canavar Peşinde

KAYIP DÜNYA

KIZGIN DÜŞMAN
HELLION

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Kayıp Dünya

Tom ve arkadaşları, gizemli diyar Tavanaia'da yeni bir tehditle karşı karşıya. Kıyamet Ormanı alev alev yanıyor ve içinde yaşayan hayvanlar can havliyle kaçıyor. Tüm bunlara neden olan ise Kızgın Düşman Hellion. Tom, tamamen ateşten oluşan bu canavarı nasıl yenecek?

Kayıp Dünya serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Acımasız Yaratık Konvol
- Dehşet Saçan Krestor
- Geceyarısı Savaşçısı Madora
- Korkunun Şimşegi Ellik
- Kanatlı Canavar Karnivora

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulbook.com.tr

9 yaş ve
üstü

₺7.00

ISSN: 978-605-344-003-0

9 786051 880020

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2016

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 38

KAYIP DÜNYA

Kızgın Düşman Hellion

Beast Quest

Hellion the Fiery Foe

ISBN: 978-605-188-002-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2010

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2010

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzelti: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

KIZGIN DÜŞMAN
HELLION

Canavar
Pesinde

KAYIP DÜNYA

ADAM BLADE

KIYAMET
ORMANI

GÜNEY NEHİRİ

KIZIL
KUMLAR

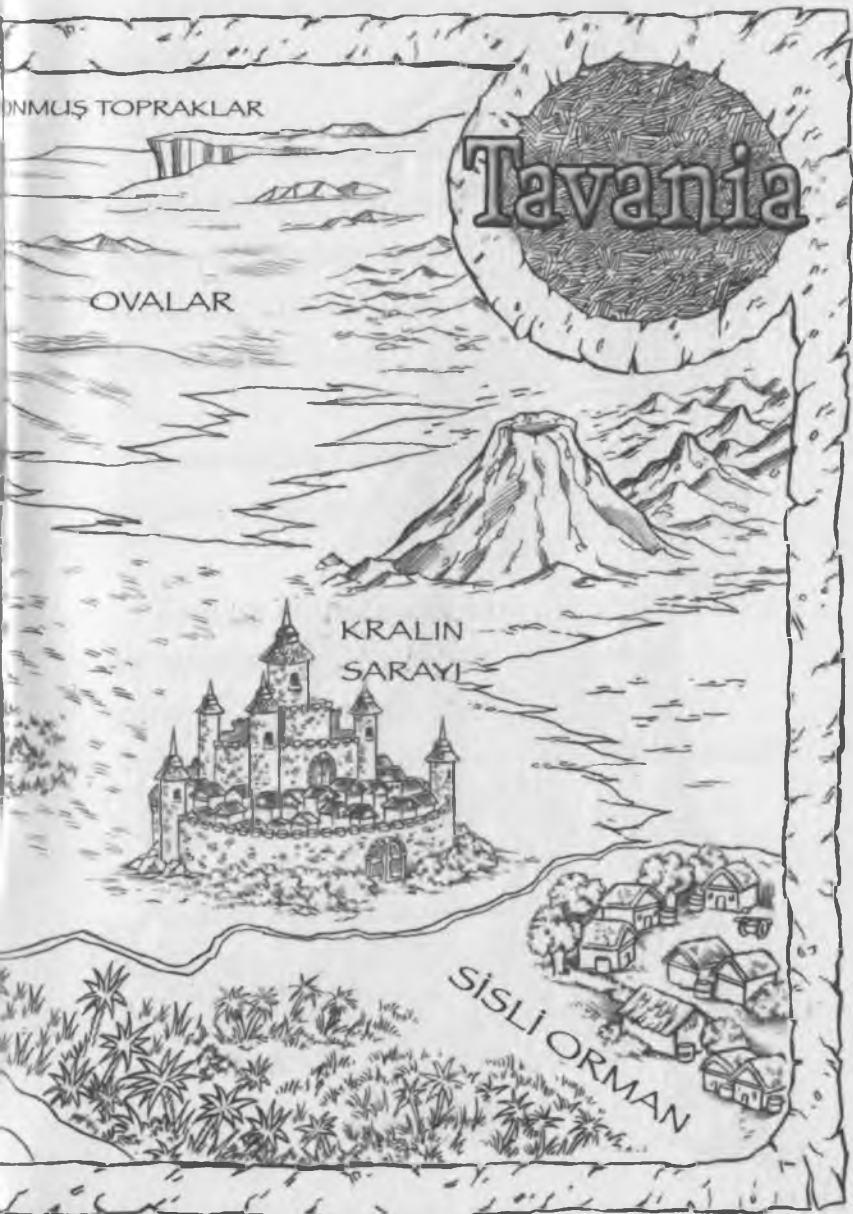
ONMUŞ TOPRAKLAR

Tavania

OVALAR

KRALIN
SARAYI

SİSLİ ORMAN

Hepinizi selamlıyorum Canavar Avının dostları...

Tom ve Elenna, Gwildor ile Kayonya'daki maceralarının ardından yaptıkları uzun yolculuğun sonunda evlerine geri döndüler. Uğradıkları bu dünyalar, şimdilik arkalarında kaldı.

Ama oğlum Görevlerinin sona erdiğini düşünüyorsa yanılıyor demektir.

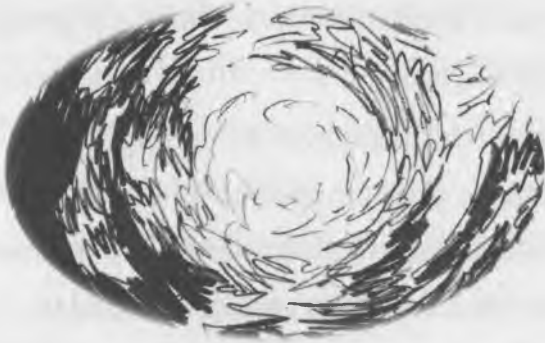
Tom'un önünde uzanan yol, yine macera ve tehlike dolu. Bu yolda kurtarması gereken altı yeni, korkunç Canavar onu bekliyor. Ve bir daha dönmeyeceğini sandığı bir düşman, yeniden karşısına dikiliyor.

Geriye tek bir soru kalıyor: Şu ana kadarki en ölümcül Görevinde Tom'a katılacak kadar cesur musun? Bu sorunun yanıtını yalnızca sen biliyorsun...

Freya

GİRİŞ

Eldor başını kaldırıp boynuzlarını gıdıklayan serin esintiyi kokladı. Orman krallığının kokusu, her zamanki gibiydi. Yanlarındaki yavrularıyla dişi geyikler, Eldor'un yanında güvenle otluyorlardı. Yine de bir terslik vardı...

Eldor, uzun zamandır bu ormanın kralıydı ve krallığında olup biten her şeyi bilirdi. Bir kartalın pençeleri kadar keskin olan hisleri, onu asla yarı yolda bırakmazdı. Bu hisler,

şimdi ona ormanda bir şeylerin değiştiğini söylüyordu.

Ve söz konusu orman olunca, değişim iyi bir şey değildi.

Eldor başını arkaya attı ve böğürerek görünmez düşmanını uyardı. Dişi geyikler hemen başlarını kaldırdılar ve kulaklarını titreterek korkuyla etraflarına baktılar.

Yavrular da annelerinin korktuğunu fark etmişlerdi; titreyerek onlara sokuldular. Eldor, ailesinin arasında yavaşça yürüyerek yerde yabancı izler aramaya başladı.

Sonra aniden başını kaldırdı. Burnu alev almış gibi yanıyordu. Gövdesi, taş kesildi. Havada onun ve ailesinin en korktuğu koku dolaşıyordu:

Duman kokusu!

Eldor henüz bir yavruyken ormanı kül eden yangının çıktığı günü asla unutmamıştı.

O yangında, her tür hayvandan pek çok kayıp vermişlerdi. Babasını da o yangında kaybetmişti. Gözleri korkudan irileşmiş bir tavşan, bacaklarının arasından geçince ürperdi. Uzaklarda kıvrılarak yükselen dumanı görebiliyordu artık.

Yavrularla dişiler bir araya toplandılar ve nereye kaçacaklarını bilemeden, bir oraya bir buraya koşturmaya başladılar. Dehşete kapılan kuşlar, aniden gökyüzünü kapladı. Ayaklarının altındaki toprak deprem oluyormuşçasına sarsılıyordu: Fareler, gelincikler, tavşanlar, tilkiler ve ormandaki tüm yaratıklar koşarak ormanı terk ediyorlardı.

Eldor, kendini topladı ve böğürerek ailesini uyardı. Dişiler ve yavrular ormanın dışına, ağaçların ötesine doğru koşmaya başladılar. Ağaçların dışına çıkınca avcılar

için açık hedef olacaktardı ama en azından yanmaktan kurtulurlardı.

Önlerindeki turuncu yolun başında duran Eldor, ailesinin önden gitmesini bekliyordu. Bu sırada dev bir ateş topunun otların arasında hızla ilerlediğini gördü. Ateş topundan yayılan sıcaklık, gözlerini yakmaya başlamıştı. Geç de olsa, ateşin giderek hızlandığını fark etti. Ateş topu, canlıymış gibi aniden yön değiştirip Eldor'a doğru ilerlemeye başladı. Eldor, çevik bir hareketle kenara atlayıp kurumuş yaprakların üzerine indi. Yaprakların ateş topundan sıçrayan bir kıvılcımla alev aldığını görünce, toynaklarıyla vurarak ateşi söndürdü.

Bu, sıradan bir ateş değildi. Eldor bu vahşi ateşin başka bir varlıktan geldiğini hissediyordu. Ateş topu, geyiğin gözleri

önünde şekil değiştirmeye başladı; sanki içinden kollar ve bacaklar çıkıyordu. Göz açıp kapayıncaya dek insana benzeyen, dev bir şekle bürünen yaratığın bedeni, hâlâ güçlü alevlerle kaplıydı. Gözlerinin yerinde bile titreşen iki alev parçası vardı. Alevden kolu ellerine doğru sönmeye başlıyor, parmaklarından kara dumanlar yayılıyordu. Eldor, ailesinin ve diğer hayvanların ormandan kaçtığını düşününce rahatladı. Bugün, burada ölebileceğini biliyordu ama bir korkak gibi kaçmayacaktı.

Ateşten düşmanın boyu, neredeyse ağaçlar kadardı. Yayılan duman yüzünden güçlkle soluyan Eldor'un boğazı yanıyor, etrafını göremiyordu. Geyik, düşmanın üzerine doğru son sürat koşmaya başladı. Bu yaratıkla nasıl savaşılabileceğini bilmiyordu ama içinden bir

ses, saldırmaktan başka çaresi olmadığını söylüyordu. Biri, bu Canavarı durdurmalıydı.

Eldor, düşmanının içinden geçip gidince acıyla haykırdı. Yanık kürkünden kötü bir koku yayılıyordu. Başını çevirip bakınca, gövdesinin yan tarafının berbat bir şekilde yanmış olduğunu gördü. Acıdan bayılmamak için kendini zor tutuyor, olduğu yerde sendeliyordu.

Ateş adamın gönderdiği alevden ok yere çarptı ve kıvılcımlar saçarak patladı. Eldor, hiç vakit kaybetmeden arka toynaklarından destek aldı ve tüm gücüyle koşarak boynuzlarını Canavara doğru savurdu. Bu defa, ateşten bir kıyafetin içindeki kanlı canlı yaratığa vurmaya başarmıştı. Düşman, öfkeyle kükreyerek geriledi ve alevden kollarını delirmiş gibi kaldırdı.

Eldor, boynuzlarını sallayarak üzerindeki alevleri söndürdü ve yaratığa bir kez daha saldırmaya hazırlandı. Bu saldırıların aptalca olduğunu biliyordu ama pes edemezdi.

Ormanını ele geçirmeye çalışan kötülüğe karşı canı pahasına savaşmalıydı.

BİRİNCİ BÖLÜM YENİ BİR SINAV

Tom, Fırtına'yı okşadı ve başını çevirip vahaya son bir kez baktı. Düzinelerce köylü, suyun başına toplanmıştı. Konvol artık yenildiğine göre, su ihtiyaçlarını rahatça karşılayabilirlerdi. Köylülerin bir kısmı kovalarını çoktan doldurmuş, köye dönüyorlardı. Suyun ötesindeki Kızıl Kumlar, ufka kadar uzanıyordu.

Sanki şu an evimdeyim ve karşımda Kızıl Çöl var, diye düşündü Tom.

Tavania denen bu garip krallık, Avantia'nın neredeyse aynısıydı. Ama aynı zamanda pek çok tatsız sürpriz gizliyordu. Bu krallığın tahtında Kral Hugo değil, Malvel oturuyordu. Kötü büyücü, Kral Henri'yi kendi krallığından sürmüş ve yerine geçmişti.

Tom'un önceden yüzleştği pek çok düşmanın aksine, bu krallığı yerle bir eden Canavarlar kötü değillerdi. Gökyüzünde oluşan garip geçitler yüzünden evlerinden koparılmış ve başka bir yere gönderilmişlerdi. Bu yüzden kaybolmuş ve kafaları karışmış bir haldeydiler. Sahip oldukları akıl almaz güçleri kontrol etmekte zorlanıyorlar, bu sırada da Tavania'ya büyük zarar veriyorlardı. Tom ve Elenna, Canavarlardan birine şimdiden

yardım edebilmişlerdi. Geçitlerden birini kapamışlar ve Konvol adındaki bu Canavarı ait olduğu yere göndermişlerdi.

Artık yeni bir Canavar onları bekliyordu.

Fırtına'nın yanında yürüyen Elenna, "Öfke ve ateşten yapılma bir Canavar..." diye mırıldandı. Gümüş de sessizce onları izliyordu. "Acaba Oradu bu sözlerle ne demek istedi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Tom. "Ama yakında öğreneceğiz."

Oradu, Tavana'nın İyi Büyücüsüydü ve bu topraklardaki tek rehberleriydi. Malvel, Oradu'nun altı sihirli eşyasını da elinden alıp neredeyse bütün gücünü çalmış ve onu krallığından kovmuştu. Fakat Oradu, Tom ve Elenna'nın yendiği her Canavarla eski gücüne biraz daha kavuşuyordu.

Büyücünün elbisesini şimdiden geri almışlar, Fırtına'nın eyer çantasında saklıyorlardı.

Tom eyere tırmandı, Elenna da arkasına bindi. Tom dilini şaklatınca, Fırtına dörtnala koşmaya başladı. Kısa bir süre sonra köye yaklaşmışlardı. Köylüler evlerin etrafına toplanmışlar, neşeyle onlara tezahürat yapıyorlardı.

Etraflarını çevreleyen köylüleri neşeyle selamlayan Tom, küçük bir çocuğun kalabalığı iterek öne çıktığını gördü. Çölde kullandıkları pelerinleri veren çocuktan bu. Fırtına da çocuğu tanımişti ve kişneyerek onu selamladı.

“Bizi kurtardınız,” dedi çocuk. Mutlu yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Teşekkür ederiz!”

Pelerinleri geri verirken, “Sen de bizi kurtardın,” dedi Tom, sırtarak. “Bunlar olmasaydı çölde kavrulurduk.”

Çocuk neşeyle, “Size bol şans diliyorum,” diye yanıtladı. Sonra kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Elenna, gözlerinin önüne düşen siyah saçlarını çekerek, “Sonraki Canavarı nerede bulacağız?” diye sordu.

“Belki Oradu’nun haritası bize gösterir,” dedi Tom.

Eyer çantasına uzanan Elenna altından yapılmış, kare şeklinde, kalın bir cisim çıkardı. Sonra yanındaki kilidi açıp onu çarşaf gibi yaymaya başladı. Sonunda, önlerinde kocaman bir Tavana haritası parladı. Tom, böylesine tanıdık bir yerin nasıl da bu kadar yabancı olabildiğine inanamıyordu.

Parmağıyla haritanın ortasındaki, yırtık gibi görünen noktayı işaret ederek, “Şuraya gitmeliyiz,” dedi. Altın haritadaki noktaya daha yakından bakınca, geçidin bulunduğu yerlerde ufak ağaçlar olduğunu gördü. Hemen yanında küçük harflerle bir yazı belirdi:

“Kıyamet Ormanı!” diye okudu Elenna.

Gözleri iri iri açılmıştı. “Avantia’da Korku Ormanı’nın olduğu yer burası!”

“Aynısı gibi görünse de dikkatli olmalıyız,” dedi Tom. Bir yandan da haritayı yeniden katlıyordu. “Ağaçlar bile Malvel’in tarafında olabilir.” Tom, Elenna ile ikisinin nehirle mücadelesini hatırlayınca ürperdi. Biraz su içmek için yanına geldiklerinde nehir canlanmış ve Elenna’yı boğulmaktan zor kurtarmışlardı. Tavanaia krallığında doğa bile Kara Büyücü’ye hizmet ediyordu.

Gümüş, tüylü kafasını kaldırdı ve ulumaya başladı. Kurdun sesi, bu rüzgârlı havada kaybolup gidiyordu sanki.

Malvel, bizi şu an bile izliyor olabilir, diye düşündü Tom.

Minnettar köylülere veda ettiler. Tom, arkasında Elenna olduğu halde Fırtına'yı yavaşça sürmeye başladı.

"Çöl sıcaklığını hiç özlemeyeceğim," dedi Elenna.

Yüzünde rüzgârı hisseden Tom, "Ben de..." diye karşılık verdi.

Yeşillenmeye başlayan toprak, çölü arkada bıraktıklarını müjdeliyordu. Kıyamet Ormanı'na uzanan yolda epey ilerlemişlerdi. Kısa bir süre sonra arkalarına baktıklarında Kızıl Kumlar'ın nokta kadar kaldığını gördüler.

Fakat Tom, bir türlü rahatlayamıyordu. Çünkü her an bir tehlikeyle karşılaşmayı beklediği için tetikteydi. Şimdiye dek başka kimseye rastlamamış olmaları çok tuhaftı.

Belki de bu yol, bizi geldiğimiz yere geri götürüyordur, diye düşündü.

Gümüş de endişeli görünüyordu. Kulakları dimdikti ve sırtındaki tüyler diken diken olmuştu.

“Sakin olun,” dedi Elenna. “Her şey yolunda...”

Yol dikleşmeye başlamıştı. Dağın eteğinde ilerlemek, her geçen dakika zorlaşıyordu. Çok geçmeden, yeşil topraklar yerini gri taşlara bıraktı. Artık kapkara, korkunç tepeler yükseliyordu önlerinde.

Midesinin guruldadığını duyan Tom, çölden ayrıldıklarından beri hiçbir şey yemediklerini hatırladı. Etrafa göz gezdirmek de moralini yerine getirmedi. Çünkü bu yükseklikte hiçbir şey yetişmiyordu. Yanına daha fazla yiyecek

almadığı için kendine kızmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Çaresiz, yola devam ettiler.

Fırtına aniden durdu; Tom az kalsın aşağı yuvarlanıyordu. Yola devam etmesi için atı dürtse de hiçbir işe yaramadı; Fırtına ilerlemeyi reddediyordu. Elenna'nın yatıştırıcı sözlerine rağmen Gümüş de bir ileri, bir geri koşmaya başlamıştı. Sonra tüm gücüyle ulumaya başladı. Yankılanan ses Tom ve Elenna'yı da huzursuz etmişti.

Tom iyice endişelenmişti; önlerinde de arkalarında da kimse yoktu...

Eğer burada yapayalnızlarsa, hayvanları bu kadar korkutan neydi?

“Neler oluyor?” diye sordu Elenna. Sesi titriyordu.

“Ben de anlamad...”

Cümlesi, derinden gelen bir sesle kesildi.

Sanki yerin altındaki taşlar yer değiştirmeye başlamıştı. Fırtına dehşetle şaha kalkınca Tom, Elenna'nın kendisini sıkıca tuttuğunu hissetti.

Dağ hareket ediyordu!

Taşların gıcırtısı, dört bir yanlarını sardı. Dağ yolunda aniden taştan duvarlar oluşmaya başladı. Duvarlar, Tom ve Elenna'nın yolunu kapamaya çalışıyordu.

Tavania, onlarla bir kez daha savaşmaya karar vermişti!

İKİNCİ BÖLÜM

TAŞTAN LABİRENT

Kayalar, tıpkı taştan ağaçlar gibi etraflarını sarıyordu. Fırtına sıçrayınca Tom, eyerde dengesini sağlamaya çalıştı. Gümüş de hareket eden taşlara saldırıp delirmiş gibi havlamaya başladı.

“Geri dönmeliyiz!” diye bağırdı Elenna. Gürültü o kadar yoğunlu ki birbirlerinin sesini güçlükle duyuyorlardı.

Atın üstünde kalmaya çalışan Tom,

“Hayır!” dedi. Taş duvarlar çoğalmış, sanki bir koridor oluşturmaya başlamışlardı.

“Malvel de dönmemizi istiyor. Kıyamet Ormanı’na ulaşmak *zorundayız!*”

Fırtına’yı mahmuzlayınca, taşların arasında dörtnele ilerlemeye başladılar. İleride bir aralık gören Tom, tek kaçış yollarının orası olduğunu anladı. Fakat Fırtına aralığı geçer geçmez önlerine başka duvarlar çıktı. Yer değiştiren duvarların çıkardığı gıcirtı, dayanılmaz bir hâl almıştı. Tom, ses yüzünden kafasının karıştığını hissediyordu. Son duvar da yükselip yerleşince, ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü. Omzunun üzerinden etrafına bakan Tom, duvarlarla dört bir yandan sarılmış olduklarını gördü.

“Bu bir labirent,” dedi, “Malvel’in son engeli.”

Gümüş, duvarlardan birine koşup pençeleriyle tırmanmaya çalışsa da arkasında tırnak izleri bırakarak geriye düştü ve ulumaya başladı.

Elenna, Fırtına’nın sırtından aşağı atladı ve başını ellerinin arasına alarak yere çöktü. “Bu kadarı da fazla, burada kapana kısıldık,” diye mırıldandı. Gümüş yanına geldi ve sahibesini burnuyla nazikçe dürttü.

Tom dişlerini sıkıyordu. “Kurtulmayı hep başardık,” dedi. “Bu kez de *başaracağız!*”

Ayaklarını dikkatle üzengilerden çıkarıp, “Fırtına’nın başını benim için tutar mısın Elenna?” diye sordu.

Yukarı bakan Elenna merakla, “Ne yapmayı planlıyorsun?” dedi.

“Eğer Fırtına’nın sırtında ayağa kalkarsam, taştan duvarların arkasını ve etrafını görebilirim.”

Gözleri umutla dolan Elenna, ayağa kalkıp Fırtına’nın dizginlerini kavradı. Tom ise, ayaklarını eyerin üzerine yerleştirmişti bile.

Fırtına huysuzlanınca Elenna, “Aman! Sakin ol oğlum,” diyerek atı sakinleştirmeye başladı. Bir iki kez sendeledikten sonra

doğrulan Tom, artık dimdik durmayı başarmıştı.

Başını kaldırdı ve umutla, “Evet, görebiliyorum!” diye bağırdı. “Sen Fırtına’yı yürütmeye başla Elenna, ben de

size yolu tarif edeceğim. Fakat çok yavaş yürümelisiniz, dengem bozulursa düşerim.”

Fırtına'nın dizginlerini tutan Elenna, yanında Gümüş'le beraber yavaşça yürümeye başladı.

Bir yandan da atla konuşarak onu sakinleştiriyordu. Tom, dengesini korumak için kollarını iki yana açmıştı. Başını iyice kaldırdı ve gözlerini yoldan hiç ayırmadı. Gri taşların arasında kalan karanlık koridorları birer çizgi gibi görüyordu. Bir yana ilerleyen bir çizgi, aniden diğer yana kıvrılıyor, sonra başka bir dönemece bağlanıyordu.

Yolu bulduğunu düşünerek, “Sola dönelim!” dedi.

Fırtına sendeleyince Tom, sertçe dizlerinin üzerine düştü.

Tekrar denemeliyim, dedi kendi kendine. Yeniden ayağa kalktı ve labirente göz gezdirdi. “Şimdi de sağa!” dedi. “Evet, buradan dümdüz devam edeceğiz Elenna... Aferin Fırtına, çok iyi gidiyorsun... Şimdi tekrar sağa!”

Yavaş da olsa, taş labirentin içinde yollarını buluyorlardı.

“Çıkışı görebiliyorum,” dedi sonunda. “Yalnızca iki dönüş kaldı!”

Labirentteki karanlık dağılmaya başlamıştı. Tom, yeniden eyere indi. Çıkışa giden yolun kalanını gün ışığını takip ederek buldular.

“Başardık!” diyen Elenna, güneşi yeniden görünce mutluluktan havaya uçmuştu.

Tom, gözlerini kapadı ve yüzüne vuran güneşin sıcaklığını hissetti. Fırtına da zaferle kişnedi.

Artık yeşil bir yaylaya çıkmışlardı. Çalılar, bitkiler ve çimenler uzanıyordu önlerinde. Tom, avlanması için Elenna'ya yardım etmeliydi. Yeniden toprağa basınca derin bir nefes aldı. Malvel'in engelini başarıyla aşmışlardı. Ama onları bundan çok daha kötüsü bekliyordu.

“Şurada bir avize ağacı var!” diye bağırdı Elenna. Dikenlerle dolu bitkiyi görür görmez tanımıştı. “Hatta üzerinde meyvesi bile var Tom!”

“Yapraklarına dikkat et,” dedi Tom. “Bıçak kadar keskindirler.”

Elenna dikkatle yaprakların arasına uzandı ve taze, yeşil meyveyi kopardı.

Yan yana oturup meyveyi yiyince Elenna'nın rengi yerine gelmişti. Tadı pek güzel değildi ama onları doyurup

susuzluklarını gidermeye yetmişti. Fırtına sakince otlarken, Gümüş de kayaların arasındaki bir çukurda bulduğu su birikintisine atlamıştı.

“Gün ışığının gökyüzünden nasıl geri yansıdığına bak,” dedi Elenna. “Çok tuhaf, değil mi?”

Tom, başını kaldırdı. Başlarının üzerinde kara bir geçit vardı. Bulutların görüntüsü, gökyüzündeki cama yansıyordu. Tavania’da

olmak, dev bir cam kubbenin altında yaşamak gibiydi.

“Yola koyulmalıyız,” dedi Tom.

Elenna, Gümüş’ü çağırırken, Tom da eyere atladı. Altın haritayı takip ederek yeniden yola çıktılar. Tom, kapana kısılmanın verdiği çaresizliği bir türlü üzerinden atamıyordu. Ama yola devam etmek zorundaydılar.

Tavania’nın onlara ihtiyacı vardı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIYAMET ORMANI

Kıyamet Ormanı ufukta belirince Tom, tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Fırtına'yı dörtnala ormana sürmeye başladı. Artık geri dönüş yoktu; Canavar onları bekliyordu.

Tom ile Elenna dağları geride bıraktıktan sonra, etraf yeniden yeşillenmişti. Koyu renkli çam ağaçları bile yerini yemyeşil kayın ve meşe ağaçlarına bırakmıştı.

Tom'un omzundan ileriye işaret eden Elenna, "Şurada bir şey parlıyor," dedi. "Su birikintisi olabilir mi?"

Haritayı yeniden kontrol edip Elenna'ya da gösteren Tom, "Ormanın yanında bir göl varmış," dedi. Haritaya gözlerini kısarak bakınca, gölün koyu mavi kenarlarını görebiliyordu. Gölde mataralarını doldurabileceklerini umuyordu.

Gümüş ulumaya başlayınca Tom, gözlerini ormana diken kurdun bakışlarını takip etti. Ağaçların arasından üç kurt yavrusu fırlamıştı. Kürkleri hâlâ yumuşacık ve kabarıktı. Ormanın yanındaki dik etekten aşağı yuvarlanmaya başladılar.

"Baksana Tom, yavrular nasıl da oynuyor!" dedi Elenna gülümseyerek. Gümüş hızla yavruların yanına koşuyordu.

Tom kaşlarını çattı. Bu bir oyun değildi sanki. Yavrular etekten aşağıya çok hızlı kayıyor, birbirlerinin üzerine yuvarlanıyor, bir yandan da patileriyle toprağa tutunmaya çalışıyorlardı. Yokuşun başında anneleri belirdi. O da telaşla bir ileri bir geri koşuyordu.

Tom hemen öne atılarak, “Galiba başları dertte!” dedi.

Gümüş şimdiden yokuşun altına gelmiş, endişeyle etrafa bakıyordu. Yavrular yuvarlanarak yanına geldiğinde döndü ve kürküyle düşüşlerini yavaşlattı. Yavrular hemen Gümüş'ün etrafında dolanıp kuyruklarını sallamaya başladılar. Gümüş ise onları burnuyla iterek telaşlı annelerine döndürmeye çalıştı. Yavrular yanına çıkınca anne kurt başını kaldırıp uludu.

Tom, Elenna'nın da heyecanla doğrulduğunu hissetti. "Neler oluyor?" demesine kalmadan karşılaştığı manzarayla ağzı açık kaldı. Dört bir yanlarında hayvanlar, ormandan kaçmaya başladılar. Bir tilki ailesi yanlarından, sincaplar ise Fırtına'nın bacaklarının arasından kaçıp uzaklaştılar. Yuvalarını terk eden bir kuş sürüsü ise kulakları sağır edercesine

ötüşerek uçtu. Tom'un kalbi hızla çarpmaya başlamıştı: Ormandaki tüm hayvanları yuvalarından kaçıran tehlike ne olabilirdi?

Fırtına'nın sırtından indiler ve gölü geçip dikkatle ormana doğru ilerlemeye başladılar. Fırtına hafifçe kişnerken, Gümüş de etrafa bakınarak inledi. Yakınlardan bir hışırtı duydular; küçük bir kuş, ağacın dibinde çaresizce çırpınıyordu.

“Zavallı şey,” dedi Elenna. “Yuvasından düşmüş olmalı.”

Tom nazikçe eğilip kuşu avuçlarının arasına aldı. Küçük tüy yumağı hafifçe irkildi. Kanatlarının kenarları yanmış ve kırılmıştı. Tom, başını kaldırıp meşe ağacına baktığında ağaçta yuva olmadığını gördü; yalnızca çıplak dallar vardı.

“Bu kuş yuvadan filan düşmemiş,” dedi Elenna’ya. “Kanatları yanmış ve burada yangına dair hiç iz yok. Başka bir yerden buraya uçarken düşmüş olmalı.”

Kuşu koklarken yanık kokusu alan Gümüş, irkilerek ondan uzaklaştı.

Kuşu dikkatle yeleğine yerleştiren Tom, meşe ağacının en alt dalına tutundu ve kendini yukarı çekerek tırmanmaya başladı. Bu yükseklikten bakınca, ilerideki ağaçların tepesinden bir duman yayıldığını görebiliyordu. Kuşu cebinden çıkardı ve özenle dallardan birine yerleştirip aşağı indi.

Elenna’ya dönerek, “Ormanın derinliklerinde büyük bir yangın var,” dedi. “Hayvanlar bu yüzden kaçıyormuş. Böyle bir yangına da ancak Canavar sebep olabilir.”

Önlerinde uzanan karanlık ormana baktılar. Saklandığı yerden aniden fırlayan bir tavşan, onlara doğru koşmaya başladı. İrkilen Fırtına, hızla kenara kaçtı. Tom, koşup onun dizginlerini yakaladı ve yere sağlam basarak atı sakinleştirmeye çalıştı.

Uzaklaşan tavşanı izlerken, “Zavallının kuyruğu neredeyse tamamen yanmış,” dedi Tom. “Canavar burada yaşayan hayvanlara saldırıyor. Evi her neredeyse, oradan koparılınca öfkeden delirmiş olmalı. Tıpkı Konvol gibi...”

Elenna ürpererek, “Öfke ve ateşten yapılmış bir Canavar,” diye fısıldadı.

Tam cümlesini tamamlamıştı ki dev bir erkek geyik önlerine atladı. Ağzından köpükler saçıyordu ve kan ter içinde

kalmıştı. şimdi doğrudan üzerlerine koşuyordu.

“Yoldan ekil Elenna!” diye bağırdı Tom.

Elenna, Gümüřçü ensesinden yakaladı ve kenara atlayıp geyikten son anda katı. Fırtına'nın dizginini çekip atı kurtaran Tom'un ise ayağı takıldı.

Yere yuvarlanmış ve geyiğin tam önüne düşmüştü.

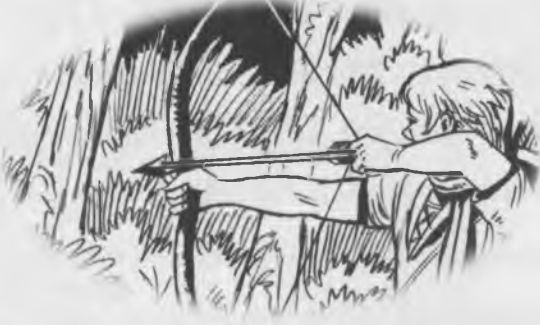
Gözü dönmüş geyik, toynaklarıyla yeri göğü inleterek yaklaşıyordu. Tom, hayvanın kürkündeki yanıkları görebiliyordu. Zavallı hayvan, acıdan deliriyor olmalıydı. Geyiğin toynaklarının altında kalmak üzereyken son anda kendini bir ağacın altına attı. Yanından hızla geçen hayvan döndü ve öfkeli bakışlarını Tom'a dikti. Başını eğip boynuzlarını Tom'a çevirerek öfkeyle pofurdadı. Tom ya boynuz yiyecek ya da ölümcül toynaklar tarafından ezilecekti.

Artık kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YANGIN

Tom, kendini korumak için top gibi büzülünce, geyiğin boynuzları ağaca çarptı. Yana yuvarlanıp geyiğin toynaklarından güç bela kurtulan Tom, ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak hızlanarak yuvarlanmaya devam ediyordu.

Böyle giderse tepetaklak düşebilirdi!

Yuvarlanmaya devam ederken parmaklarını toprağa sapladı ve yavaşlayıp

durdu. Ayağa kalkınca erkek geyiğin hâlâ ağacın altında olduğunu gördü. Sanki kafası karışmıştı ve ne yapacağına karar veremiyordu. Sonra başını iki yana savurup öfkeyle pofurdadı. Gözlerini Tom'a dikip hiç beklemeden saldırıya geçti.

Tom'u kurtarmak isteyen Gümüş de geyiğin önünü kesip bacaklarına saldırdı. Fakat buna aldırmayan geyik, son hızla koşarak Gümüş'ü arkada bıraktı. Elenna ise bu sırada yayına bir ok yerleştirmişti. Gönderdiği parlak tüylü ok, geyiğin tam önüne düştü. Bu saldırıyı beklemeyen hayvan, afallamışa benziyordu. Durdu ve birkaç adım geriledi.

"Devam et!" diye bağırdı Tom. Elenna'nın isabetli atışlarının geyiği korkutup kaçırabileceğini fark etmişti.

Elenna, ikinci okunu da attı. Erkek geyik başını savurup öfkeyle inledi. Ve nihayet bitkilerin arasına dalıp gözden kayboldu.

Rahat bir nefes alan Tom, etrafına bakıp atını aradı. Dostu Fırtına, yokuş aşağı var gücüyle koşuyordu. Sahibinin yanına gelince dizginlerini savurarak durdu.

Fırtına'nın boynunu okşayan Tom, "Sakin ol oğlum," dedi. "Artık güvendesin, o geyik bir daha geri dönmeyecek."

Ormanın yanındaki göl uzakta değildi. Tom, Fırtına'yı dizginlerinden yavaşça tutarak kıyıya doğru yürümeye başladı. At, başını göle doğru eğdi ve kana kana su içti.

Gümüş'le beraber yanlarına gelen Elenna, "Geyiğin yan tarafındaki yangı gördün mü?" diye sordu. "Zavalılık acıdan çıldırmış olmalı."

Başını sallayan Tom, "Bu yangını çıkaran Canavarı her neredeyse bulmak *zorundayız*," dedi. "Ve bulur bulmaz da evine geri göndermeliyiz."

Elenna'nın yüzü bembeyaz olmuştu. "Ben... Ben yangınla savaşamam," diye fısıldadı.

Tom, bebekken Elenna'nın başına gelenleri hatırlayınca içi sızladı. Biricik dostu Elenna, ailesini korkunç bir yangında

kaybetmişti. Ve o berbat yangın yüzünden az kalsın o da canından oluyordu.

Elini arkadaşının omzuna attı. “O yangının üzerinden çok zaman geçti.”

Elenna başını sallarken titremesi de giderek arttı. “Yangından kurtulamadılar...” diye fısıltıyla konuşmaya devam etti. Tom, Elenna’nın, ailesinden bahsettiğini biliyordu. “Bazen rüyamda görüyorum onları...”

Tom bir çözüm bulmak için etrafına baktı. Elenna’ya her şeyin yolunda gideceği konusunda nasıl güvence verebilirdi?

Gözleri, gölün davetkâr manzarasına takıldı. Su, son derece serin ve ferah görünüyordu.

“Peki, kıyafetlerimizi ıslatmaya ne dersin?” diye sordu. “Eğer ıslak olursak ateş bizi yakamaz!”

Elenna, göle göz gezdirdi. Arkadaşının derin bir nefes aldığını gören Tom rahatladı. “Harika bir fikir!” dedi Elenna.

Elenna’nın elini göğsünde hissedenden Tom, kendini bir anda suda buldu. Ellerini kanat gibi çırparsa da sırtüstü suya düşmüştü. Gölün serin suları, insanı gerçekten de kendine getiriyordu. Yüzeye çıkar çıkmaz Elenna’nın ormanda yankılanan gülüşünü duydu. Ağzındaki suyu tükürüp hemen Elenna’nın paçasını kavradı ve onu da suya çekti.

Başını sudan çıkaran Elenna, “Gününü... Göreceksin...” dedi yutkunarak.

Tom dişlerini göstererek sırtıttı ve arkadaşının gözüne su sıçratmaya başladı. “Şimdi ödeştik!”

Elenna da kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı ve o da su sıçratmaya başladı.

Suya dalan Tom, serin gölün tadını çıkardı ve geyikle savaşıırken açılan yaralarını temizledi. Hemen yanındaki Elenna da tıpkı bir su samuru gibi yüzüyor, siyah saçları deniz bitkilerine benziyordu.

Sonunda yüzeye çıkınca bir süre daha oynadılar. Fırtına ve Gümüş de suyun kenarında onları bekliyordu. Birkaç dakika sonra Tom sudan çıktı ve kumlu kıyıda yürüyerek atın dizginlerini kavradı.

“Hadi dostum, sen de gel,” dedi dizginleri yavaşça çekerek. “İslanmak, seni de ateşten koruyacaktır.”

Pofurdayan Fırtına başını çekti ve Tom’un elinden kurtulup sudan uzaklaştı. Elenna da Gümüş’ü ikna edememişti. Görünüşe göre, hayvan dostları suya yalnızca içmek için yaklaşıacaklardı.

Tom, ciddileşti. Buraya oyun oynamaya gelmemişlerdi.

Çok geçmeden Elenna ile ikisi Kıyamet Ormanı’na adım atmışlar, dikkatle etraflarını süzüyorlardı. Elbiseleri hâlâ sıırılsıklamdı ve üzerlerinden kuru toprağa sular damlıyordu. Yanlarında yürüyen Fırtına ve Gümüş ise kulaklarını dikmişlerdi; olası tehlikelere karşı tetikteydiler.

Yangından yayılan duman, görünmez parmaklar gibi ağaçların arasında geziniyordu. Karşısına bir engel çıkınca ayrılıp yeniden birleşmesi, Tom'a dumanın canlı olduğunu düşündürüyordu ve bunun düşüncesi bile çok ürkütücüydü. Yanık kokusu öyle keskindi ki Tom ile Elenna'nın gözleri yaşarmıştı. Tom, Fırtına'nın diğer yanında ilerleyen Elenna'nın ürperdiğini, yayını daha da sıkıca kavradığını duyabiliyordu. Dostunun onu yalnız bırakmamak için en büyük korkusunun üzerine giderek ne kadar cesurca davrandığının farkındaydı.

Dumanı işaret eden Tom, "Onu takip etmeliyiz," dedi.

Korku ve yıkımın kokusu etraflarını sarmıştı. Yangın yüzünden yapraklarını

kaybedip kurumuş birer iskelete dönen ağaçların yanından yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra toprakta hâlâ kor alevlerin yandığı, kuru bir bölgeye geldiler. Yerde ölü kuşlar vardı. Kararmış dalların etrafına saçılmış dev kül öbekleri, gri yaprakları andırıyordu.

Boğucu dumandan korunmak için ağızlarını örttüler ve yerden birer yılan gibi yükselen köklerin arasından geçtiler. Yangından kurtulmuş sarmaşıkları ve devrilmiş ağaçları aşmak, epey zor oluyordu. Toynağı yerdeki yanmış böğürtlen çalısına takılan Fırtına, aniden sendeledi.

Çalıyı temizlerken, “Ormanın kalbine daha düz bir yerden ulaşmalıyız,” dedi Tom.

Fakat bu ormanda ilerlemenin kolay

bir yolu yoktu. Tom çıkmaz yollara girip döndükçe, sarmaşıklarla ve dallarla uğraştıkça bir şeyden emin oldu. Kıyamet Ormanı, bu korkunç yıkımın ortasında bile onlarla savaşmaya devam ediyor, Görevlerini engellemeye çalışıyordu.

Bunları düşünürken dikenli bir dal yanağını çizdi. “Böylesine saldırgan bir yerle hiç karşılaşmamıştım,” dedi Tom endişeyle. “Koca bir krallıkla nasıl savaşabiliriz Elenna?”

“Cesaretimizi kaybedemeyiz... Güçlü olmak zorundayız,” diye yanıtladı Elenna. “Unutma ki Malvel, bunları bizim pes etmemiz için yapıyor. Onun kazanmasına izin veremeyiz.”

Tom, Elenna’nın en büyük korkusuna bu kadar yakinken bile cesur kalabilmesinin

ne kadar zor olabileceğini ancak hayal edebiliyordu. Kendine kızmadan edemedi: Eğer dostu böylesine sağlam durabiliyorsa o da durabilirdi... Sarmaşıkları bir kenara iterken Tavania'dan ödünç aldığı paslı kılıcını çekti ve yolu temizlemeye başladı. Elindeki öyle mükemmel bir silah değildi ama yine de iş görüyordu. Malvel'in, kılıcıyla kalkanını çalmamış olmasını dilerdi...

En sonunda yüreklerini ağızlarına getiren bir ses duydular:

Alevlerin çatırtısıydı bu...

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALEV TOPLARI

Etraflarını saran duman, iyice artmıştı. Tom, bir yandan öksürürken diğer yandan duman bulutu yüzünden yaşaran gözlerini siliyordu.

Birden ormanın derinliklerinde turuncu bir ışık, tıpkı kuyruklu yıldız gibi ağaçların arasından geçip gitti.

“Bu da neydi?” diye fısıldadı Elenna.

Tom, kılıcını sıkıca kavradı. Aynı ışık, bu

kez daha yakından geçip gitti. Bir ateş topu
şeklindeydi ve değdiği her şeyi yakıyordu.
Ateş topunun yoluna çıkan kocaman
ağaçlar bile incecik dal parçaları gibi
kırılıp devriliyorlardı. Ağaçlardan dökülen
yapraklar, turuncu ve altın renkli yıldızlar
gibi parlayarak yok oluyordu. Bu ateş topu,
Canavarın ta kendisi olmalıydı!

Fırtına, şaha kalkarak kişnedi. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Gümüş de bir ileri bir geri koşuyor, dehşete düşmüş olsa da sahibesini yalnız bırakmamak için uzaklaşmıyordu. Tom, en korkunç kâbusuyla karşılaşan Elenna'nın derin derin nefes aldığını duyabiliyordu.

Çaresizce etrafına bakındı. Çevresini görebilmek için gözlerini kırptırıp duruyordu. Her yer simsiyahtı ve küle dönmüştü. Ama en sonunda uzakta devasa bir kızılağaç gördü. Gövdesinin dibinde Fırtına ve Gümüş'ün sığabileceği kocaman bir kovuk vardı.

“Şuraya gidelim!” dedi alevlerin sesini bastırmaya çalışarak.

Gümüş ile Fırtına'yı, ağacın altına getirdiler. Başını kaldıran Tom, kızıl

kabuklarla sarılı, kule gibi yükselen ağaca baktı. Hayatında hiç bu kadar büyük bir ağaç görmemişti. Peki, bu ağaç neden yanmamıştı?

Ama sorularının cevabını bulmaya zaman yoktu; önce hayatta kalmak zorundaydılar. Tom, Fırtına'yı serin kovuğun altına itti. Gümüş de arkasından gidip atın bacaklarının arasına sığındı.

"Umalım ki bu kızılağaç alevlere dayansın," dedi Tom.

"Amcam bir defasında kızılağaçların asla yanmayacağını söylemişti," diye yanıtladı Elenna. "Kabukları, bu ağaçları korurmuş. Dostlarımız güvende olacaktır."

Elenna'yı da kovuğa iten Tom, "Sen de öyle," dedi.

Elenna ise gözlerini Tom'a dikti.
"Saklanmaya hiç niyetim yok!"

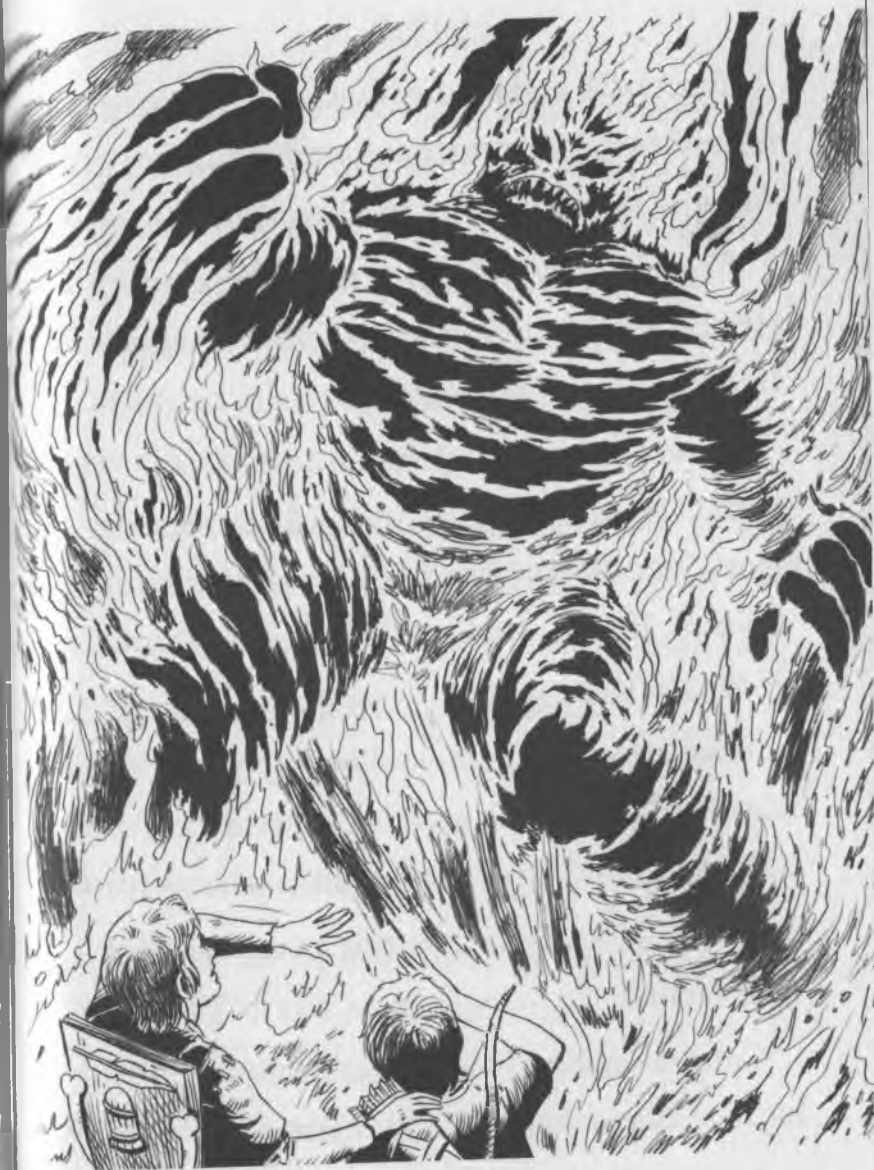
Tom, hayatında kazanamadığı tek mücadelenin Elenna'yla tartışmak olduğunu gayet iyi biliyordu. Çünkü arkadaşı tıpkı bir katır gibi inatçıydı. Hayvanları bir kez daha sakinleştirip ağacın yanından ayrıldılar ve Canavarla savaşmak üzere geri döndüler.

Ateşten top, yoluna çıkan her şeyi küle çevirerek korkunç bir hızla Tom ve Elenna'nın bulunduğu açıklığa yaklaşıyordu. Isı öylesine yüksekti ki Tom, kollarındaki tüylerin yandığını hissedebiliyordu. Parlak aleve bakmak için elini gözlerine siper etmek zorunda kalıyordu.

Canavar, aniden taş kesilmişçesine durdu. Sonra şekil değiştirmeye başladı:

Alevden bir sütun gibi uzadı. Sonra sütundan; ucunda siyah, dumandan pençeler bulunan ikişer kol ve bacak çıktı. En sonunda da altın renkli kıvılcımlar saçarak başı göründü. Kızıl-mavi renkli iki korkunç göz, yüzünde alev alev yanıyordu. Canavar, başını çevirip gözlerini Tom ile Elenna'ya dikti ve ikisiyle alay etmek için onları selamlarmış gibi eğildi. Alevlerin arasına göz gezdiren Tom, bu ateşten giysinin içinde küçük, siyah bir gövdenin bulunduğunu anlayabiliyordu. Hatta alev çıtırtılarının arasında birkaç kelime duyar gibi oldu. Tom'un kemerindeki kırmızı mücevher parıldamaya başlamıştı. Canavar onunla konuşmaya devam ederken Tom, düşmanının adını yeniden duydu.

Hellion!

Tom, hâlâ alışamadığı kılıcını kavrayıp Canavara doğru savurdu. Karşılığında ise yalnızca kaba bir gülüş geldi yaratıktan.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, seni yenip evine geri göndereceğim Hellion!” diye bağırdı Tom.

Canavar hiç yanıt vermeden saldırıya geçti. Ateşten kolunun çarptığı koca meşe ağacı, incecik bir kâğıtmış gibi yanıp devrildi. Elenna, korku dolu bir çığlık atıp Tom'a yaklaştı.

Arkalarındaki Fırtına, saklandığı yerde kişniyordu. Hellion'un parlak gözleri, hemen atın olduğu yöne döndü.

“Neyse ki kızılağacın içinde güvendeler,” dedi Elenna.

Canavar aniden büyüyerek inanılmaz bir uzunluğa ulaştı ve kolunu Tom ile

Elenna'nın üzerinden ağaca doğru savurdu. Tom, arkasına dönüp kendini Canavarın vereceği tepkiye hazırladı. Hellion ağaca zarar veremediğini görünce çok şaşırarak, daha da öfkelenecekti. Fakat yanılmıştı; Canavarın saldırısına dayanamayan ağaç, alev alıp yanmaya başladı.

Elenna, dizlerinin üzerine çöküp umutsuzca başını salladı. "Hayır! Bu olamaz! Yanacaklar... Hayır! Tekrar olmaz!"

"Burası senin köyün değil Elenna!" diye bağırdı Tom. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Dostlarımız oradan kurtulacaktır... Bak!"

Elenna başını kaldırınca Fırtına ve Gümüş'ün canlarını kurtarmak için kovuktan var güçleriyle kaçmaya başladıklarını gördü.

Canavar hemen hayvanların peşine düştü. Tom, dostları küle dönmeden Canavarın dikkatini dağıtmalıydı. Kılıcının kabzasını sıktı.

Uzun kollarını kendine çeken Hellion, yeniden küçülmeye başladı; tekrar ateş topuna dönüşecekti. Tom kılıcını ümitsizce alevlerin içine doğru savurdu. Bu hamlesi Canavarın kafasını karıştırmış olacaktı ki ateş topuna dönüşmekten vazgeçti. Fakat bu bir anlık hamle bile kılıcın kabzasının kızmasına yetmişti. Tom acısını hissetmemeye çalışarak kılıcı sol eline attı. Kıyafetinin kolunu sağ eline sardıktan sonra kılıcı yeniden o eline aldı.

Fakat giysisi bile ısıyı engelleyemiyordu. Derisinin yandığını hissedince kılıcı yere atmak zorunda kaldı. Kılıcın düştüğü

yerdeki otlar bile simsiyah olmuştu. Tom, birkaç adım geriledi.

Bu savaşı kazanmam imkânsız gibi görünüyor! diye düşündü.

Ateşten bir ağaca benzeyen Canavar, Tom'un hamlelerinden hoşlanmamıştı. Öfkeyle kükredi. Bu sırada Elenna, oklarını Hellion'un üzerine yağdırıyor ama tahtadan oklar, Canavarın içindeki gövdeye ulaşamadan küle dönüyordu.

"Başka bir yol bulmak zorundayız!" diye bağırdı Tom.

Ağaçta saklanan Fırtına ve Gümüş'ü gören Canavarın gözlerinin nasıl ışıldadığını hatırlayınca aklına bir fikir geldi. *Belki de Canavarı yenmenin bir yolu vardı.*

Ama Fırtına ile Gümüş'ü yem olarak kullanmayı gerçekten göze alabilirler miydi?

ALTINCI BÖLÜM

TEHLİKELİ KOVALAMACA

Tom, planını çabucak Elenna'ya anlattı.

“Hellion öfkesini ormanda yaşayanlardan çıkarmaya çalışıyor,” diyerek kılıcını düşürdüğü yerden aldı. Metal hâlâ sıcak olsa da artık elini yakmıyordu. “Fırtına ve Gümüş’ün yardımıyla Hellion’u göle çekebiliriz. Bu sayede alevlerini söndürür ve o alevlerin içindekinin neye benzediğini öğreniriz!”

Hellion, dev bir adım atarak onlara yaklaştı. Yanan bir dalın kafalarına düşmek üzere olduğunu gören Tom, Elenna'yı son anda geriye iterek kurtardı.

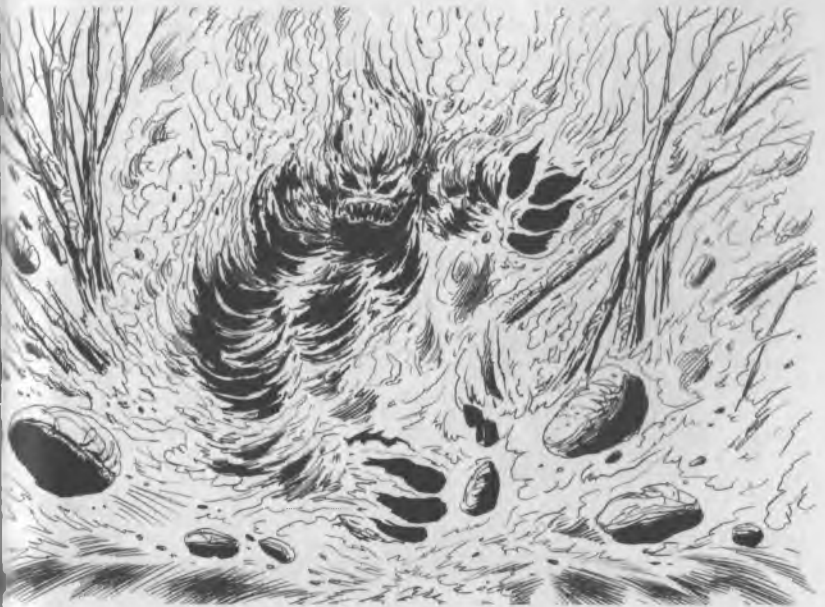
“İşe yarayabilir,” dedi Elenna. Yere düşünce etrafına kıvılcımlar ve duman saçan dalı endişeyle izliyordu. Sonra derin bir nefes alıp sakinleşti ve Tom'a döndü.

Tom, tiz bir ıslık çaldı. Hayvan dostlarının korkularını yenip kaçtıkları yerden dönmelerini umuyordu. Bu sırada Hellion, yanındaki kayın ağacına sert bir yumruk atınca ağaç gürültüyle devrildi.

Fırtına ve Gümüş, etraflarını dikkatle süzerek geldiler. Tom'un çağrısını duymuş olmalıydılar. Yaklaşan saldırıya karşı tetikte olmak için kulaklarını dikmişlerdi. Hellion, yeniden hayvanlara doğru koşmaya

başlayınca Elenna hiç vakit kaybetmeden Fırtına'nın sırtına atladı. At hızını alınca kız, onu sağa çevirip Canavardan uzaklaştırmaya başladı. Tom da kılıcını kınına soktu ve yanında Gümüş'le koşarak arkadaşlarını takip etti.

Birden arkalarında öfkeli bir kükreme duydular. Tom, koşmaya devam ederken arkasına bir bakış attı. Hellion, tıpkı bir

demircinin kılıç dövmesi gibi, ateşten yumruklarını yere vuruyordu.

Yerden dört bir yana sıçrayan kıvılcımların arasındaki yaratığı görmek, her geçen saniye zorlaşıyordu. Tom, Canavara karşı hem korku hem de acıma hissetti. Tıpkı karşılaştıkları geyik gibi Hellion da öfkeliydi ve kafası karıştı.

Fakat Tom'un kararlılığı, diğer duygularına üstün geliyordu.

Hellion'u evine geri yollamak zorundaydı.

Tom, ayaklarının altındaki toprağın sarsıldığını hissedince Hellion'un onu kovalamaya başladığını anladı. Canavarın ağaçların arasından yolladığı alev topu, Tom'un başının üzerindeki dalları yaktı. Tom'un giysileri hâlâ biraz ıslaktı, bu yüzden tepeden üzerine yağan korlar canını pek yakmadı. Fakat Gümüş kuruydu ve kürkünde siyah yanıklar oluşmuştu. Ama kuvvetli kurt çektiği acıya aldırmayarak koşmaya devam etti. Gözlerini ilerideki Elenna ve Fırtına'dan bir an olsun ayırmıyordu.

Yangını arkalarında bırakınca hava bir anda temizlendi. Tom, ormanın sonuna yaklaştıklarını görebiliyordu. Ormandan ormandan çıkınca hemen göle koşmalıydılar. Çünkü Hellion'un

dev bacaklarıyla onlara yetişmesi uzun sürmeyecekti. Fakat ormanın neresinden çıkacaklarından emin olamıyordu.

Nihayet ormandan kurtulduklarında gün ışığı Tom'un gözünü aldı. Hellion'un korkunç kükreyişinden, onun daha da yaklaştığını anlayabiliyordu. Gölün karanlık sularına onlardan önce ulaşan Elenna, Fırtına'dan inmiş, endişeli bakışlarla Tom ile Gümüş'ü bekliyordu.

Tom'un koşarak ona yaklaştığını görünce, "Hellion'u suya nasıl sokacağız?" diye sordu. "Kendini suya atacak hali yok ya?"

Nefes nefese kalan Tom arkasına döndü ve yeniden ormana baktı. Ağaçların üzerindeki gökyüzü ışıldıyordu. Yanan bir ağaç aniden gökyüzüne fırlayınca Hellion'un gelmek üzere olduğunu

anladılar. Başlarının üzerindeki siyah, dev geçit camdan gökyüzünde bir yanıp bir sönüyordu. Tom ümitsizce göle döndü ve gözleriyle kıyıyı taramaya başladı.

“İşte!” dedi. Uzakta eski bir iskele vardı. “Hellion’u iskeleye çekeceğim, sonra da suya atlayıp kurtulacağım.”

Ağaçların arasındaki Canavarı hayal meyal görebiliyorlardı. Ne var ki Hellion onları yakalamadan Tom’un iskeleye ulaşması mümkün değildi.

Hemen arkasına dönen Tom, “Fırtına’ya ihtiyacım var,” dedi.

Elenna telaşlanmış gibiydi. “Fırtına’nın hayatını tehlikeye atacak mıyız gerçekten?” dedi yutkunarak.

Tom, işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu. Atın dizginlerini tuttu ve eyere

tırmandı. Dizginlere asılınca Fırtına başını savurup kişnedi.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Elenna meraklı bakışlarla.

Gülümseyen Tom, “Hayatta kalacağız,” diye yanıtladı. Sonra, kıyıdan birkaç adım uzaklıktaki kayalıkları gösterip ekledi. “Gümüş’ü de al ve şu kayaların arkasına saklan. Hellion’un dikkati, beni takip ederken dağılmamalı.”

Tom, Fırtına’nın yüzebildiğini biliyordu. Fakat iskeleden atladıklarında, oradan kıyıya kadar dayanabilir miydi?

Bunu denemeden öğrenemezdi. Ateşten düşmanları Hellion ormandan öfkeyle kükreyerek çıkınca Tom, Fırtına’yı iskeleye doğru çevirdi ve canını dişine takarak sürmeye başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

SUYA DOĞRU

Tom, kıyı boyunca ilerlerken, Firtına'nın toynaklarından etrafa kumlar sıçırıyordu. Başını eğip Firtına'nın kine yaklaştıran Tom, bu sayede daha hızlı gidebiliyordu. Sağında parıldayan göle baktığında iskelenin pek uzakta olmadığını gördü. Ama Hellion, iskeleden daha yakındaydı; Tom'un çok az zamanı kalmıştı.

Korkunç bir kükremeyele tüyleri diken diken oldu. Başını çevirince Canavarın kollarını iki yana açtığını gördü. Canavar öyle parlaktı ki ona bu mesafeden bile bakamıyordu. Duraksayan Hellion, bir an başını kaldırıp geçide baktı. *O da evine dönmek istiyor,* diye düşündü Tom.

Sonra yeniden öfkeyle kükreyen Hellion kollarını savurdu ve ormanın kenarındaki otları ateşe verdi. Tom, Canavarın kayalıkların arkasında saklanan Gümüş'ü veya Elenna'yı görmemiş olmasını umuyordu. Arkadaşlarının yakalanmasını göze alamazdı. Hemen eyerin üstünde doğruldu.

Kollarını sallayarak "Buradayım!" diye bağırdı. "Hellion! Hadi, kolaysa gel de yakala beni!"

Canavarın kordan gözleri parladı.

Kolunu kaldırdı ve parmak uçlarından Tom'un üzerine ateş topları yolladı. Toplar Fırtına'nın biraz ilerisinde patlayınca dört bir yana ateşten kıymıklar saçıldı. Tom, korkuyla kişneyip şaha kalkan Fırtına'nın sırtından düşmemek için bacaklarını iyice sıktı.

Sonra Fırtına'yı tüm gücüyle mahmuzlayıp bağırdı: "Hadi oğlum! Fırla!"

Fırtına, yaydan fırlayan bir ok gibi koşmaya başladı. Hellion'un üzerlerine gönderdiği bir diğeri ateş topu, Tom'un hemen yanından geçip göle düştü ve bir *tısss* sesiyle söndü. Ateş topunun sıcaklığını hâlâ hissedebilen Tom, iskeleye varmak üzere olduklarını gördü ve Fırtına'nın dizginini çekip atı oraya doğru döndürdü. Tom'un hareketiyle tekrar hızlanan Fırtına, iskelenin üzerine atladı.

Fakat düzgün inemeyince kaymaya başladı. Neyse ki dengesini hemen sağlamayı başardı. Kişneyip pofurdayarak uzun iskeleye baktı. Hellion, arkalarındaki kıyıdan onlara doğru koşuyordu.

"Bunu başarabiliriz," dedi Tom. "Güven bana eski dostum."

Fırtına, kulaklarını dikti ve Tom, onu hafifçe dürtünce yürümeye başladı.

Tom, onu elinden geldiğince yavaş yürütse de iskele, şimdiden atın ağırlığıyla gıcırdamaya başlamıştı. Anlaşılan iskelenin birkaç tahtası çürümüştü ve Tom, bu durumun işine yarayacağını düşünüyordu. Çünkü Hellion'u iskeleye çıkarmayı başarırlarsa eski tahtalar alev alabilir ve böylece Canavar suya düşebilirdi.

Göze aldığı tehlikenin büyük olduğunun farkındaydı ama aklına başka bir fikir gelmiyordu.

Arkasından korkunç bir çığlık duyunca bakışlarını kaygan, dar iskeleden ayırıp Canavara çevirdi. Hellion kıyıda dolaşıyor, suya değmemek için elinden geleni

yapıyordu. Tom, bir an Canavarla göz göze geldi.

Acaba böyle bir yere çıkarak korkunç bir hata yapmış olabilir miyim, diye düşündü. Acaba çok mu gözü kara davrandım?

Kayalıklara doğru dönüp arkadaşına baktı. Kayaların arasından başını kaldıran Elenna, başparmağıyla arkadaşına doğru yolda olduğunu işaret ediyordu.

Onun gülümsediğini bu mesafeden bile anlayabiliyordu Tom.

Yeniden iskeleye doğru döndü ve Fırtına'nın dengesini korumasına yardım etmeye çalıştı. "İşte böyle oğlum," dedi. "Şimdi biraz daha hızlan."

Fırtına, dikkatle hızlandı. Atın toynakları iskelenin üzerinde tıkırdarken Tom, başını kaldırıp arkasına baktı. Hellion, artık

iskelenin kıyı ucuna ulaşmıştı. Dev Canavar, en az üç adam uzunluğunda olmalıydı.

Tom, Fırtına'yı sürmeye devam etti, artık geri dönmesi mümkün değildi.

Boğa-Adam Torgor'dan kazandığı, kemerinde duran kıızıl mücevher yanıp sönmeye başlamıştı. Mücevher, ona Hellion'un ne kadar kararsız olduğunu söylüyordu. Bu durum Tom'u biraz olsun ümitlendirmişti. Fırtına'yla beraber bu işin üstesinden gelebilirlerdi.

İskelenin sonuna yaklaştıklarında gölün karanlık suyu önlerinde çarşaf gibi uzanıyordu. Buradan bakınca su, Tom'un düşündüğünden daha da derindi.

"Harikaydın oğlum!" diye fısıldadı Tom. Ardından boynunu okşayıp Fırtına'yı durdurdu.

Atı arkaya çevirirken iskelenin kenarına fazla yaklaştırmamaya özen gösterdi. Artık Hellion ile karşı karşıyaydılar.

Canavar, öfkeyle kükreyerek iskeleye atladı. Koşarak üstlerine gelirken Tom, Fırtına'nın altındaki tahtaların sarsılmaya başladığını hissetti. Hellion'un etrafındaki alevler her zamankinden de parlak görünüyordu.

Hellion'un omzunun üzerinden arkaya bakan Tom, düşmanın henüz fark etmediği bir şeyi görebiliyordu: Canavarın ateşten ayakları, geçtiği yerleri ateşe veriyordu. Yanan tahtalardan biri sert bir şekilde çatırdayarak suya düştü. Sonra onu bir diğeri takip etti.

Sesi duyan Canavar, hemen arkasına döndü. Kafasının karıştığı her halinden

belliydi. İskelenin daha çok tahtası alev almaya başlamıştı. Hellion, kıyıya Tom'dan daha yakın olsa da ateşten ayakları iskeleyi tereyağını kesen sıcak bir bıçak gibi delip geçiyordu.

Tom, kılıcını çekip havaya kaldırdı. Güneş ışığı, kılıcın ucuna vurup etrafa yayılıyordu. "Ben buradayım!" dedi Canavara. "Şimdi sıra sende!"

Kızıl mücevher sayesinde, üzerine doğru koşmaya başlayan Canavarın öfkesini hissedebiliyordu Tom. Fakat iskele Hellion'un bu ani hareketiyle yan yatınca, gıcırdayan ve çatırdayan tahtalar kopup suya gömülmeye başladılar. Ateşten olsa da Hellion'un çaresizliği ve telaşı yüzünden okunuyordu.

Tom, *sonunda yakaladım onu*, diye geçirdi içinden.

Dehşete düşen Hellion, haykırarak göle batmaya başladı. Canavar karanlık suya gömüldükçe etrafında oluşan buhar bulutu da büyüyordu.

İskelenin artık tamamen yıkılması işten bile değildi. Yanan parçalar suya değer değmez tıslayarak sönüp batıyorlardı. Göğe yükselen dumanları gören Tom, kendini suya düşmeye hazırladı. Fırtına da sıranın Canavardan sonra onlara geldiğini anlamış gibi kişniyor, sendeliyordu.

İskele yıkılınca kendini soğuk suyun içinde, kör bir karanlıkta bulan Tom hemen uzaklaşmaya çalıştı. Çünkü Fırtına'nın suda telaşla savurduğu toynaklarından biri ona çarparsa bayılabileceğini biliyordu. Fakat bu karanlıkta yönünü bulması mümkün değildi. Gözleri çok geçmeden karanlığa

alışınca etrafının yosunlar ve tahta parçalarıyla dolu olduğunu gördü. Elleriyle etrafını temizledi ve telaşa kapılmamaya çalıştı. Fakat göğüs kafesinde yüzlerce kuş uçuyordu sanki ve nefes alamazken sakinleşmek çok zordu.

Kalan nefesini idareli kullanmaya çalışırken ağzından çıkan baloncukları görünce, *baloncuklar yukarı gidiyor*, diye düşündü.

Baloncukların arkasından giderse, yüzeye çıkacağını biliyordu. Çok geçmeden güneşi bulanık da olsa görmeye başlamıştı. Kollarıyla bacaklarını daha hızlı hareket ettirerek hızlandı ve sonunda başını sudan çıkarıp derin bir nefes aldı.

Hellion da kıyıya kaçmaya çalışıyordu. Canavarın değişimi, Tom'u hayrete

düşürmüştü: Yaratık hâlâ çok uzundu ama gövdesi kapkara ve inceydi. Kolları ise iki ıslak kütüğe benziyordu. Üzerinde alevden zırhı olmayınca Canavarın böylesine savunmasız kaldığına inanmak çok zordu. Tom'un düşmanı, artık yenilmez değildi.

İçi umutla dolan Tom, etrafına bakınıp Fırtına'yı aradı. At, az ötesindeydi ama ne kadar çabalasa da başını suyun üzerinde tutamıyordu.

Kendine kızan Tom, *eyerini çıkarmalıydım!* diye düşündü. *Eyerin ağırlığı Fırtına'yı aşağı çekiyor.*

Hemen var gücüyle Fırtına'ya doğru yüzmeye başlayıp, "Dayan oğlum!" diye bağırdı.

Dehşete düşmüş bir halde pofurdayan Fırtına'nın dizginini yakaladı. Artık ikisi de suya batmaya başlamışlardı.

Tom, dostunu yalnız bırakmamaya kararlıydı. Tüm gücünü bacaklarına verdi ve ayaklarını çırparak yüzeye çıkmaya çalıştı. Ama onca çabası hiçbir işe yaramamıştı. Her saniye daha da aşağı çekilirken, bir balık ağıyla yosunlara dolanmış bir balıkçı kayığı kalıntısının yanından geçtiler.

Tom'un başı, çatlarcasına ağrıyordu. Karanlık suyun içinde Fırtına'yla beraber sürüklenirken ciğerleri alev almış gibi yanıyordu.

Yavaş yavaş kendini kaybetmeye başlamıştı ve dostu Fırtına'yla beraber ölüme yaklaştıklarını biliyordu.

Bu defa Görev onu yenmişti...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BATIK

Tom, Fırtına'nın başıyla onu ittiğini hissetti. Kolları iki yana açıldı ve başının üstünde, karanlığın içinden beliren ışığı gördü. Yüzeye yaklaşıyorlardı.

Gücünün geri geldiğini hissediyordu. Fırtına'nın dizginlerini bırakmadan ayaklarını çırpmaya başladı. Nihayet sudan çıkınca temiz havayı doya doya ciğerlerine çekti. Sonra kıyıya yüzmek istedi

ama kolları çoktan pes etmişti. Hemen altındaki Fırtına da başını sudan çıkarınca kuvvetli bacaklarını çırparak sahibini kıyıya taşımaya başladı. Tom'un sadık dostu suyun üzerinde kalmak için tüm gücünü harcıyor, pes etmeyi reddediyordu.

Sığılğa ulaşmak üzereydiler. Atın toynakları gölün çamurlu toprağına değince Tom, derin bir nefes aldı.

“Tom!” Neşeyle havlayan Gümüş’le beraber yanlarına koşan Elenna, Tom’u hemen eyerden indirdi. “Bir an boğuldun sandım!”

Tom, öğürerek kumların üzerine düştü. “Evet... Ben de!” dedi nefes nefese. Sonra ayağa kalktı ve başını Fırtına’nın ıslak omuzlarına dayadı. “Teşekkürler dostum... İkimizin de hayatını kurtardın.”

Fırtına cevap verircesine kişnerken ormanın kenarından derin bir kükreme duydular. Tom hızla arkasına döndü. Hellion’u tamamen unutmuştu.

Canavar, acınacak kadar kısalmış kollarıyla ormanın kenarındaki dal ve yaprakları topluyor, bunları gövdesine sürerek yeniden alev almaya çalışsa da başaramıyordu. Hellion’un elini attığı

her şeyden buhar yayılıyor ancak tek bir kıvılcım bile çıkmıyordu.

“İşi bitti!” dedi Elenna.

Fakat erken konuşmuştu. Öfkeyle hırlayan Hellion, onlara doğru bir ateş topu gönderdi. Bu defaki, eskisi kadar büyük olmasa da tehlikeliydi. Tom, son anda eğilerek Elenna’yı itti.

Tom ile Elenna’yı ıskalayan ateş topu doğruca Fırtına’nın boynuna çarpınca zavallı at korkuyla haykırdı. Ateş topunun çarptığı yerden korkunç bir yanık kokusu yayılıyordu.

Fırtına’nın yelesinin derisine kadar yandığını gören Tom’un içi öfkeyle doldu. Canavar, Tom’a istediğini yapabilirdi ama hayvan dostlarına zarar veremezdi!

Tom, ödünç kılıcına uzanarak Canavara doğru koşmaya başladı. Ama elini götürdüğü yerde yeller esiyordu. Kılıcının kınında olmadığını görünce onu gölde düşürdüğünü fark etti. Fakat hızını kesmeden yerden kalın ve çatallı bir dal alıp koşmaya devam etti.

Hellion, Tom'un bu hamlesine şaşırmış görünüyordu. Tom üzerine gelirken, ne yapacağını bilemez halde donakalmıştı.

Tom, sert bir hamleyle dalın çatalını Canavarın boynuna geçirdi. Acıyla gerileyen Hellion sendeleyip sırtüstü düşünce dal, onu yere sabitledi. Kolunu kaldırıp cılız bir ateş çıkardı. Yana çekilip ateşten kaçan Tom, elindeki dalı bir anlığına bıraktı. Tom'u kıl payı sıyıran ateş, ıslak giysileri sayesinde ona zarar verememişti.

Tom'un dalı bırakmasını fırsat bilen Canavar, boynunu ovuşturup zar zor ayağa kalkarak geriledi. Tom, eğer çok yaklaşırsa düşmanın hâlâ onu yenebilecek güçte olduğunu biliyordu. Peki, Canavarı nasıl kontrol altına alabilirdi?

Neyse ki Deniz Canavarı Narga'dan aldığı sarı mücevher, ona harika bir hafıza kazandırmıştı. Zihninde bir resim

belirmeye başladı. Suyun derinliklerine doğru batarken eski bir balıkçı kayığına dolanmış bir balık ağı görmüştü. Eğer ağı bulursa, Hellion'un üzerine atıp onu etkisiz hale getirebilirdi.

Hellion, karnına saplanan dikenli bir dalı acıyla böğürerek çıkarırken, Tom da arkasına dönüp suya doğru koşmaya başladı.

Elenna'nın ona şaşkınlıkla baktığını görünce uzaktan bağırdı: "Gölden bir şey almam gerek. Ben gelene kadar Hellion'un dikkatini dağıtmalısın."

Göle yönelen Tom, Elenna'nın üç ok attığını duydu. Okların çıkardığı ıslık sesini, Canavarın öfkeli haykırıışları takip etti.

Tom, derin bir nefes alıp göle atladı. Fırtına'yla beraber suya battıklarında kıyıdan birkaç metre uzaktaydılar. Suyun

koyu rengine bakarak derinliğini göz kararı hesapladı ve hemen daldı. Ama suyun dibinde yosunlardan başka bir şey yoktu. Kararlılıkla yüzmeye devam ederek tekrar eğildi. Ağı yine bulamamıştı. *Buralarda bir yerlerde olmalı*, dedi kendi kendine.

En sonunda parmakları halatı kavradı. Sertçe çekse de ağ, hareket etmiyordu. Ağı eline doladıktan sonra bacaklarını eski kayığa dayadı ve tüm gücüyle çekti. Kayık, boğuk bir çatırtıyla ikiye ayrılınca ağ, serbest kaldı. Tom, hemen suyun üzerine çıkıp ağı omzuna attıktan sonra, hızla kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Gümüş'ün bacaklarına saldırdığı, Elenna'nın ise üzerine ok yağdırdığı Hellion, çaresizce oradan oraya koşuyordu.

Tom, onlara doğru koşarken nefes nefese, “Çekilin!” diye bağırdı.

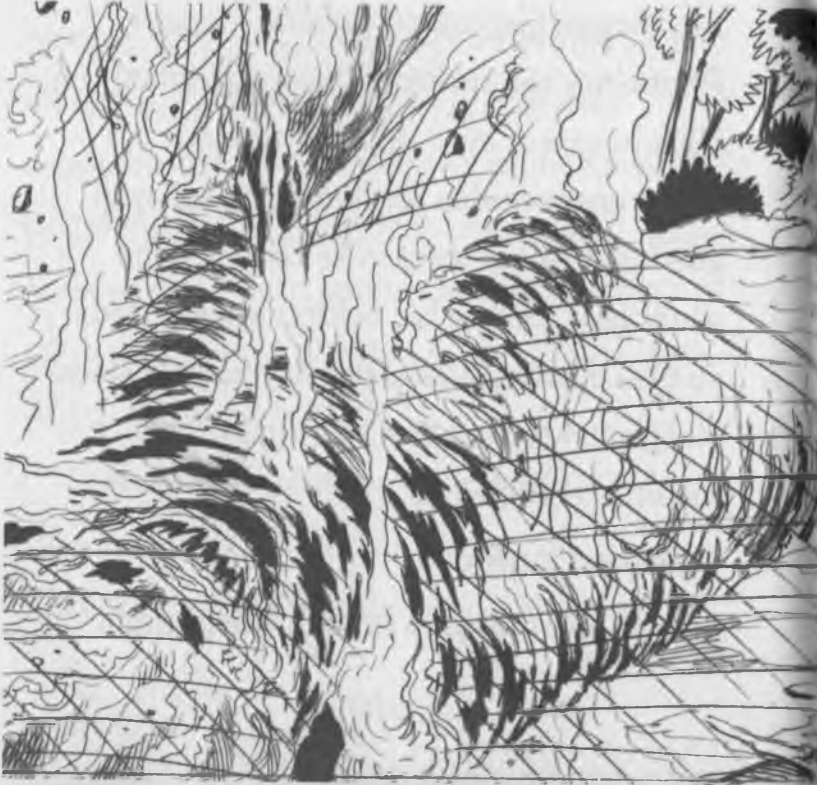
Gümüş geriledi, Elenna ise yayını indirdi. Tom hızla ileri atılıp büyük bir çabayla ağ başının üzerine kaldırdı ve bir kez çevirdikten sonra, ne olduğunu anlayamayan Canavarın üzerine attı. Ağ, yorgun Canavarın üzerine inerken Fırtına’nın zaferle kişnediğini duydular. Hellion şaşkın bir halde yere yapıştı. Canavarın yeniden alevlenmeye başlayan gövdesi, ıslak ağ sayesinde bir kez daha sönmüştü. Elenna hiç bekletmeden fırladı ve ağın etrafına ağır taşlar koymaya başladı. Hellion tekrar kükrese de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kapana kısılmıştı.

Tom, kendini yere bıraktı. Vücudunda

ağrımayan tek bir yer bile yoktu. Kıyafetleri hâlâ sıırsıklam, elleri ise yanan kılıcı tutmaktan ve ağır balık ağı yüzünden yara içindeydi. Nefes alıp verirken bile güçlük çekiyordu.

“Harikaydın Tom!” dedi Elenna yavaşça. “Artık dinlenebilirsin.”

Tom başını salladı ve bitkinlikle ayağa kalkarak, “Henüz değil Elenna,” dedi. “Önce onu evine yollamak zorundayız.”

Gözlerine kaçan göl suyunu koluyla silip Canavara baktı. Hellion’un ateşten gözleri artık sönmüştü. Tom’un kemerindeki

kızıl mücevher de Canavarın mücadeleyi kaybettiğini anladığını söylüyordu.

Tom, bir önceki Görevinde Tavana Canavarlarını öldürmemesi gerektiğini öğrenmişti. Serbest kalmalarını ancak onlara merhamet ederek sağlayabilirdi. Bir süre Hellion'a baktıktan sonra dizüstü çöktü ve ağın kenarlarını açmaya başladı.

Hellion'un gözleri bir anlığına alev alınca Elenna irkildi. Canavarın yeniden saldırıya geçmesini bekliyordu. Tom, Elenna'ya sakın olmasını işaret etti. Hellion'un gözlerindeki alev, minnettar olduğunu gösteriyordu, o kadar...

Derin bir nefes alan Hellion, gözlerini kapadı ve güçlü başı gövdesine gömüldü.

Her şey sona ermişti...

DOKUZUNCU BÖLÜM

YOLA DEVAM

Gök gürleyince Tom, bakışlarını Canavardan ayırıp yukarı baktı. Bulutlar, dev bir yumruğun içinde parçalanıyormuş gibi dağılıyor, aralarında korkunç şimşekler çakıyordu.

Nefesini tutan Elenna, “Geçit, gökyüzünü ikiye ayırıyor!” dedi.

Gökteki kara delik genişledikçe genişliyor, esneyen bir ağıza benziyordu.

Gökyüzü eğilip bükülmeye başlamıştı. Sonra görünmez bir güç, yerdeki ağı koparıp attı.

Aynı güç Hellion'u yerden gökyüzüne doğru kaldırmaya başlayınca Tom ve Elenna sendeleyerek gerilediler. Canavar, bir hortum gibi döne döne geçide doğru yükseliyordu. Geçidin ağzı, bulutları daha da ayırarak kocaman açılmış, gökyüzü renk cümbüşüne dönmüştü. Hellion geçidin içinde yok olunca Elenna çığlık attı. Parlak ışık nedeniyle bir elini gözlerine siper eden Tom, Hellion'un yeniden alevlenmeye başladığını gördü. Başında alevlerden bir taç vardı ve geçidin diğer ucunda volkana benzeyen bir şekil gözüktüyordu sanki.

Ateşten Canavar, nihayet evine dönüyordu.

Hellion, kollarını kaldırıp onları minnetle selamladı. Korkunç bir gök gürültüsünün ardından geçit kapandı ve bulutlar kayboldu. Hava aniden eskisi gibi masmavi oldu. Az önce orada korkunç bir geçidin bulunduğu inanmak çok zordu.

Tom ve Elenna bir süre hiç konuşmadan, hayvan dostlarıyla beraber gökyüzüne baktılar. Ardından Elenna derin bir nefes alarak, “Başardık,” dedi.

Tom, ona yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bir başka Canavarı daha kurtardık.”

Tom’un bakışları, eskiden geçidin bulunduğu yerden aşağı doğru süzülen bir karaltıya takıldı. Karaltı yavaşça yere, Tom’un hemen önüne indi.

Gümüş, merakla cismin başına gelip onu koklamaya başladı. Kurdun başını okşayan Tom, eğilip cismi yerden aldı.

Onu elinde evirip çevirirken, “Bu, bir şapkaya benziyor,” dedi Elenna’ya. Siyah bezden yapılmış şapkanın üzerinde parlak kehribar parçaları vardı ve içi, siyah satenle kaplanmıştı.

“Oradu’nun şapkası olmalı bu,” dedi Elenna. “Konvol’u evine gönderdikten sonra bulduğumuz elbise de onundu.”

Fırtına burnunu şapkaya sürtünce Tom şapkayı diğer yana çevirdi. Şapkanın içinde, derinlerde hışırdayan bir şey vardı. Tom, şapkanın içine dikilmiş gizli bir cep olduğunu fark etti. Elini cebe atınca içinde kurutulmuş, hoş kokulu otlar olan bir kese buldu.

“Defne yaprağı,” dedi keseye göz atarak.

“Galiba lavanta da var. Hatta biraz gül ağacı talaşı ve kurutulmuş yaban mersini de görüyorum.”

“Bu malzemeler,” diye söze girdi Elenna, “Oradu’nun iksirlerinden biri için olsa gerek. Acaba bunlarla ne tür bir iksir hazırlanıyor?”

Gümüş, merakla cismin başına gelip onu koklamaya başladı. Kurdun başını okşayan Tom, eğilip cismi yerden aldı.

Onu elinde evirip çevirirken, “Bu, bir şapkaya benziyor,” dedi Elenna’ya. Siyah bezden yapılmış şapkanın üzerinde parlak kehribar parçaları vardı ve içi, siyah satenle kaplanmıştı.

“Oradu’nun şapkası olmalı bu,” dedi Elenna. “Konvol’u evine gönderdikten sonra bulduğumuz elbise de onundu.”

Fırtına burnunu şapkaya sürtünce Tom şapkayı diğer yana çevirdi. Şapkanın içinde, derinlerde hışırdayan bir şey vardı. Tom, şapkanın içine dikilmiş gizli bir cep olduğunu fark etti. Elini cebe atınca içinde kurutulmuş, hoş kokulu otlar olan bir kese buldu.

“Defne yaprağı,” dedi keseye göz atarak.

“Galiba lavanta da var. Hatta biraz gül ağacı talaşı ve kurutulmuş yaban mersini de görüyorum.”

“Bu malzemeler,” diye söze girdi Elenna, “Oradu’nun iksirlerinden biri için olsa gerek. Acaba bunlarla ne tür bir iksir hazırlanıyor?”

Tom'un keseyi cebe geri koymasıyla, şapkanın havada süzölmeye başlaması bir oldu.

Aynı anda büyücü elbisesi de Fırtına'nın eyer çantasından çıkmış, şapkanın altında süzölüyordu. İki parça, sanki bir bütün olmuştu.

Ardından esen rüzgârla beraber küller uçuşmaya başladı. Küller, şapkanın ve elbisenin içini doldururken ortaya silik bir şekil çıkıyordu.

"Oradu!" dedi Tom heyecanla.

Tavania'nın iyi büyücüsü eşyalarına kavuştukça eski gücü de geri geliyordu.

Elenna ve Tom, havada altın renkli bir parıltının belirdiğini gördüler. Parıltı havada dönerek el yazısından harfler oluşturmaya başladı. Harfleri birleştiren Tom, karşısındaki sihirli, altın kelimeyi mırıldandı.

Krestor.

Tek kelime etmeden Elenna'ya dönerek *Krestor bir sonraki Canavarın ismi mi acaba*, diye düşündü.

Altın ışık kaybolunca Krestor kelimesi birkaç saniye daha havada asılı kaldı. Tom, yerdeki elbise ve şapkayı alıp eyerin içine yerleştirdi. Eşyaların deri çantaya girecekleri zaman sihirli bir şekilde ufalmalarına şaşırmıyordu artık.

Tom, yorgun ve açtı. Elenna ile hayvan dostlarının da öyle olduğundan emindi. Bu defaki Görev, tüm cesaret ve güçlerini tüketmişti. Yavaşça Fırtına'nın eyerine tırmandı. Tavana'nın camdan tavanı artık geçitten temizlenmişti ve gökyüzü masmaviydi.

Kıyamet Ormanı'nı geride bırakmak üzere yola çıkacaklarken Elenna aniden Tom'u dürttü. "Tom, şuraya bak."

Daha önce onlara saldıran yaralı geyikti bu. Erkek geyik nefes nefeseydi ve ormanın kalıntıları arasından topallayarak çıkıyordu. Hayvanın bakışlarını takip eden Tom, onun ufuktaki açıklıkta otlayan dişi ve yavru geyikleri izlediğini gördü.

Geyik birden tökezledi; az kalsın aşağı yuvarlanıyordu. Elenna'nın, böylesine güzel ve güçlü bir hayvanın bu hale gelmesine çok üzüldüğü belliydi. Tom da bu hisleri paylaşıyordu. Geyik, bir süre daha topalladıktan sonra koşmaya başladı. Hayvanın gurur ve kararlılıkla dolu koşuşunu izleyen Tom'un içi umutla doldu. Çünkü hayvan, canı ne kadar

yanarsa yansın, ailesine koşarken bunu hiç umursamıyordu. Onca felaketin ardından bile, cesaretini hiç kaybetmemişti.

Tavania'nın çektiği acı sona ermeliydi. Ve Tom, bunu başarabilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Önünde uzanan belirsiz, tuhaf geleceği merak ederek dilini şaklattı ve topuğuyla Fırtına'yı hafifçe dürttü. Elenna başını kaldırıp ona içini huzurla dolduran bir gülümsemeyle baktı. Dört yol arkadaşı, dönemeçli yolda ilerlemeye başladılar. Yollarına ne engel çıkarsa çıksın, beraber aşacaklardı.

Canavar Peşinde Serisi
yeni macera **KAYIP DÜNYA** ile
devam ediyor.
Karşınızda
DEHŞET SAÇAN KRESTOR

Arkadaşlarıyla bu kez Tavanaia adlı tuhaf bir diyara gelen Tom, Büyücü Malvel yüzünden buraya hapsolmuş altı yeni canavara yardım etmek zorunda...

GİRİŞ

Kanatlarını açan Akilus, sıcak esintinin yardımıyla yükselmeye başladı.

Sıradağların üzerinden süzülürken yorgunluğuna yenik düşmemeye çalışıyordu. Umduğundan daha uzun süredir uçuyordu ama hâlâ yiyecek bulamamıştı. Gözünün önüne gagalarını açıp ondan yiyecek bekleyen ufacık, tüylü yavruları geldi. Biraz daha aç kalırlarsa ölmeleri işten bile değildi.

Ama Akilus o kadar yorgundu ki yola devam edemezdi. Dinlenmesi gerekiyordu.

İleride, bir dağın eteğindeki çıplak ağacı fark edince rahatladı. *Şurada biraz dinlenir, sonra biraz su ararım*, diye düşünüp hemen inişe geçti.

Kurumuş ağacın en üst dalına konan kartal, kanatlarını kapadı. Tavana'nın geçit vermeyen dağları, Akilus'un önünde tüm görkemiyle uzanıyordu. Eskiden beyaz kayaların arasından kıvrılarak ilerleyen küçük akıntılar kurumuştı artık.

Akilus'un altındaki dal, sert bir esintiyle sallanmaya başlayınca pençesinden destek alıp havalandı. Hâlâ su bulamamış olsa da yuvasına biraz yiyecek götürmeyi umuyordu. Belki de onun gibi su aramaya çıkmış, dikkatsiz bir kemirgen yakalardı?

Keskin gözleriyle kuru kayaların arasını taramaya başladı. Fakat oyuklarla çatlakların arasında tek bir canlı bile yoktu.

Akilus, yavrularının yardım isteyen ötüşünü neredeyse duyabiliyordu. *Çok uzun süredir yalnızlar...* diye düşündü. Artık

yenilgiye yavaş yavaş boyun eğip yuvasına doğru dönerken gövdesinin ağırlaştığını hissetti.

Fakat aniden kayaların arasında beliren bir parıltıya takıldı gözü. Tam aşağıda küçük bir su birikintisi vardı! İçi yeniden ümitle ve enerjiyle dolunca dalışa geçti. Aceleden sakarca inmiş, kayaların üzerindeki küçük taşları etrafa sıçratmıştı. Büyük bir hevesle gagasını birikintiye daldırdı.

Ve korkunç bir acı hissetti!

Gagasının yumuşayıp eridiğini hisseden Akilus'un içinde, boğazından iç organlarına kadar her şeyi yakarak ilerleyen bir ateş topu vardı sanki. Ateşi boğazında hissettikçe gözleri acıyla dönüyordu. Dehşet dolu bir çığlık attı. Su sanıp içtiği şey, aslında asitti!

Kartal uçmak için kanatlarını açtı ama acıdan delirecek gibiydi. Pençeleri çakıl taşlarının üzerinde kayınca yana düştü ve o görkemli kanatlarından biri, ölümcül sıvının içine girdi. Kanadına onlarca bıçak saplanmış gibiydi; yanan tüylerinin kokusunu alabiliyordu. Kanadını asidin içinden çıkarsa da ona bakmaya cesaret edemedi. Karşılaşacağı görüntüyü az çok tahmin edebiliyordu: Kemiğine kadar yanmış, kanlı tüylerle dolu bir kanat olacaktı belki de... Acaba bir daha uçabilecek miydi?

Gözleri kararmaya başlayan kartal, bir şeyin ona doğru yaklaştığını fark etti. Gözlerini kırpınca, bunun kayaların arasında ilerleyen, dev bir Canavar olduğunu gördü. Canavarın dev sırtı

sipsivri dikenlerle kaplıydı ve soluk ışığın altında parlıyordu. Boynu bir yılanınki gibi uzundu ve şekilsiz, yeşil bir kafası vardı. Dışarı fırlamış olan dili ise çatallıydı. Gözlerinde saldırmaya hazır, kötülük dolu bir ifadeyle Akilus'a baktı.

Kartal, yaralı gövdesini zorlayıp kaçmaya çalıştı. Fakat düşmanı, perdeli ayaklarına rağmen ondan daha çevikti. Canavarın ayaklarını gören Akilus bunun bir deniz yaratığı olduğunu fark edince gözlerine inanamadı. *Bir deniz yaratığının bu koca dağlarda işi ne*, dedi kendi kendine.

Çaresizce sağlam kanadını çırparak yükselmeye çalıştı. Fakat tek kanadı onu taşı mıyordu. Canavar, uzun boynunu kıvrarak yaklaştı. Bu mesafeden kızıl, pörtlek gözleri, şişkin burnu ve geniş ağzı

iyice ortaya çıkmıştı. Çenesi boyunca uzun ve sivri dişler sıralanmıştı. Canavar kükreyince dişlerinin arasından salyalar akmaya başladı.

Akilus, kalan gücünü toplayıp kendini son anda öne atınca Canavarın çenesi hemen arkasında korkunç bir şaklamayla kapandı. Yerin sarsıldığını hisseden kartal hızla arkasına dönünce, Canavarın başını bir sopa gibi kullanarak yeri dövdüğünü gördü.

Sendeleyen Akilus çektiği korkunç acıya rağmen pes etmiyor, dengesini korumaya çalışıyordu. Canavar saldırıya geçti ve uzun boynunu tıpkı bir yılan gibi kartala doladı. Dehşete düşen Akilus pençeleri ve yaralı gagasıyla düşmanının kalın, yeşil derisini yırttı. Acı dolu bir kükremeye yeri göğü

inleten Canavar, kartalı bırakınca, bunu fırsat bilen Akilus kendini kurtardı. Ne var ki, dağdan düşmek üzere olduğunu çok geç olana kadar fark edememişti: Pençeleri kayalarda kıvılcımlar çıkararak kaymaya başladı. *Uçamıyorum*, diye düşündü telaşla. Vücudu öne devrilirken aşağıdaki, sıcaktan kavrulmuş toprağı görebiliyordu. Düşmeye başlayınca soğuk rüzgârın onu sarıp sarmaladığını hissetti.

Akilus boşlukta gözden kaybolmadan önce aklından son bir düşünce geçiyordu: *Şimdi yavrularımı kim besleyecek?*